

Arrest

nr. 143 621 van 20 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat O. GRVY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 augustus 2012 een asielaanvraag in, welke na beroep bij de Raad definitief werd afgewezen met een arrest 124 915 van 27 mei 2014.

1.2. Op 2 september 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 26 september 2014 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Eveneens op 26 september 2014 werd een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) evenals een inreisverbod van 2 jaar. Het huidige beroep heeft betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten, dat als volgt is gemotiveerd:

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert aan dat verzoeker zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde van de minister verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Aldus zou het gaan om een gebonden bevoegdheid die elke discretionaire appreciatie uitsluit. Een gebeurlijke vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou er aldus slechts toe leiden dat de gemachtigde van de minister opnieuw verplicht zal zijn een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij heeft geen belang bij een dergelijke vernietiging.

2.2. De Raad stelt vast dat in casu van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Ook nog zal de minister krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening gehouden moeten worden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 7, §1, lid 1 van de vreemdelingenwet, van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, de kennelijke schattingsfout, schending van artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 8 en 3 van het EVRM. Hij licht het middel toe als volgt:

"Voor zover:

In overweging dat de Dienst Vreemdelingenzaken tegenover mijn verzoekster een bevel het grondgebied te verlaten genomen heeft, (bijlage 13) op datum van 26.09.2014 met als reden dat op de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven ;

Dat deze beslissing ook gemotiveerd is, in verwijzing met art. 7, lid 1ste, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: betrokken verblijft op het grondgebied zonder houder te zijn van de documenten die door artikel 2 voorzien zijn: ze beschikt niet over een paspoort met geldig visum;

Terwijl :

Dat uit de uiteenzetting van de feiten voortvloeit dat in werkelijkheid, de genomen beslissing, die aan mijn verzoekster betekend werd, niet geldig gemotiveerd is;

Door zo te handelen, heeft tegenpartij het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden;

Dat het haar toekomt de werkelijkheid van de situatie van mijn verzoeksters in overweging te nemen, vooraleer, eventueel, een bevel het grondgebied te verlaten te betekenen, wat in dit geval niet gebeurde;

In overweging dat parallel aan de asielaanvraag, mijn verzoeker op datum 02.09.2014, een aanvraag om machtiging tot verblijf zullen indienen op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ;

In overweging dat op datum van 26.09.2014, de Dienst Vreemdelingenzaken zal verklaren dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter ongegrond is, beslissing die hen op 07.11.2014 betekend werd;

Dat mijn verzoeker herinnert dat hij een beroep tot nietigverklaring ingediend heeft tegenover deze beslissing;

Dat het dus heel duidelijk is, dat een gedwongen terugkeer van mijn verzoekster naar haar land van herkomst, synoniem zou kunnen zijn van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, die bepaalt dat iedereen het recht heeft geen slachtoffer te worden van onmenselijke behandelingen;

Dat het dus tegenpartij behoorde deze situatie in overweging te nemen, in het hoofd van mijn verzoeker vooraleer hem een bevel het grondgebied te verlaten te betekenen.

Dat de motivatie van deze bevelen het grondgebied te verlaten duidelijk gestereotypeerd is.

Dat er geen individualisatie is van de situatie van mijn verzoekster;

Dat mijn verzoeksters de nietigverklaring en de schorsing vragen van het bevel het grondgebied te verlaten dat hen betekend werd;

Dat mijn verzoeksters beweren dat er dus sprake is van een schending van de beschikkingen van de middelen;

Overwegende dat mijn verzoekster, Meneer MESGARI RASTEH KOUCHEH Ramin, wenst te herinneren dat haar moeder ook aanwezig is op het Belgisch grondgebied

Dat zijn zuster ook aanwezig is op het Belgische grondgebied.

Dat het overduidelijk is, dat tegenpartij haar beslissing moest motiveren, rekening houdend met alle elementen van de zaak, quod non in dit geval;

Dat mijn verzoekster dus legitiem kon verwachten dat tegenpartij rekening zou houden met de bijzondere elementen die in dit dossier voorgekomen, zonder de werkelijkheid ervan te schenden, noch hun zaak.

Dat de inhoud van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens duidelijk miskend werd;

Dat dit artikel bepaalt dat "iedere persoon recht heeft op de eerbiediging van haar privé- en familielevens, van haar woonst en van haar briefwisseling."

Dat een inmenging van het openbaar gezag in de uitoefening van dit recht alleen toegelaten is voor zover deze inmenging wettelijk voorzien is en dat zij een maatregel vormt, die is in een democratische maatschappij noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, en het economisch welzijn van het land, voor de verdediging van de orde en de voorkoming van strafbare feiten en voor de bescherming van de geestelijke gezondheid of van de zedelijkheid, of de bescherming van de rechten en vrijheden van een ander.

Dat dit artikel een rechtstreekse invloed heeft in de Belgische juridische orde;

Dat er dus schending is van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, wanneer uit de elementen van de zaak voortvloeit dat door een bevel het grondgebied te verlaten aan mijn verzoeksters te betekenen, aan deze de mogelijkheid geweigerd wordt met een familielid, dat op het Belgisch grondgebied aanwezig is, te leven;

Dat tegenpartij, in dit geval, een bevel het grondgebied te verlaten aan mijn verzoeksters betekent en de mogelijkheid van schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, gevolg van deze beslissing, niet onderzoekt.

Dat, ten opzichte van deze gezinssituatie, aan mijn verzoekster het bevel geven het grondgebied van België te verlaten, thans hun privé- en familielevens aantast, daar zodoende het hen belet, op correcte wijze, met hun familie op het grondgebied te leven;

Dat de genomen beslissing, gezien de gezinssituatie van mijn verzoekster, niet redelijk is;

Dat het bevel het grondgebied te verlaten, dat aan mijn verzoeksters betekend werd, absoluut geen rekening houdt met hun gezinssituatie, daar het alleen gegrond is op artikel 7 lid 1ste van de wet van 15 december 1980;

Dat de motivering van dit bevel het grondgebied te verlaten, duidelijk gestereotypeerd is en verwijst naar een verouderde situatie;

Dat er geen individualisatie is van de situatie van mijn verzoekster;

Dat mijn verzoekster dus de nietigverklaring vragen van de beslissing die door tegenpartij genomen werd;"

3.2. In de mate verzoeker aanvoert dat de motieven van de bestreden beslissing niet kenbaar werden gemaakt, merkt de Raad op dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidelijk maakt op basis waarvan deze werd genomen. Het feit dat een motivering kort is, of zelfs stereotiep, volstaat op zich niet om vast te stellen dat deze niet afdoende zou zijn of dat zij niet zou steunen op in rechte en in feite correcte en pertinente vaststellingen.

Verzoeker voert in concreto aan dat hij nog een beroep tot nietigverklaring bij de Raad hangende heeft ten aanzien van de weigering van zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat een beroep tegen de weigering van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft, werd het beroep waarvan sprake door de Raad net als de huidige zaak behandeld ter terechtzitting van 25 maart 2015 en werd dit beroep verworpen bij arrest nr. 143 620 van 20 april 2015.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is eveneens integraal gesteund op het feit dat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende zou zijn en moet om dezelfde reden worden verworpen.

Ook waar verzoeker nog aanvoert dat zijn moeder en zijn zuster aanwezig zijn op het Belgische grondgebied, op basis waarvan hij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit niet het geval is met betrekking tot de relatie tussen ouders en minderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* van 15 juli 2013 stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de betrekkingen tussen ouders en minderjarige kinderen niet noodzakelijk vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, zonder dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bijvoorbeeld de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouders, de afhankelijkheid van ouders ten aanzien van het meerderjarig kind, culturele banden tussen ouder en kind. Ook in het arrest *Samsonnikov t. Estonia* bevestigde het Hof op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoorden en wie niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van familieleden (*Samsonnikov t. Estonia*, EHRM, 3 oktober 2012). In casu brengt verzoeker geen enkel element aan waaruit afhankelijkheid met zijn moeder of zijn zuster kan worden afgeleid. Verzoeker toont aldus niet aan met welke elementen zou zijn nagelaten rekening te houden. Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT